

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 września 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie K. J. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 marca 2016 roku którą to odmówiono ww. prawa do odsetek: od wypłaconego zasiłku chorobowego za okres od 8 października 2013 roku do 21 stycznia 2014 roku, od 23 lutego 2015 roku do 12 kwietnia 2015 roku liczonych do dnia 19 sierpnia 2015 roku, od zasiłku macierzyńskiego wypłaconego za okres od 22 stycznia 2014 roku do 20 stycznia 2015 roku liczonych do dnia 19 sierpnia 2015 roku i zasiłku opiekuńczego za okres od 17 kwietnia 2015 roku do 31 maja 2015 roku liczonych do dnia 19 sierpnia 2015 roku, zasiłku chorobowego za okres od 15 czerwca 2015 roku do 22 czerwca 2015 roku, od 27 czerwca 2015 roku do 30 czerwca 2015 roku, od 30 lipca 2015 roku do 7 sierpnia 2015 roku i zasiłku opiekuńczego za okres od 23 czerwca 2015 roku do 26 czerwca 2015 roku oraz od 19 sierpnia 2015 roku do 25 sierpnia 2015 roku.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Decyzją z dnia 9 stycznia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, iż K. J. (1) nie podlega od dnia 5 czerwca 2013 roku ubezpieczeniom społecznym jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, K. J. (2). W związku z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 października 2013 roku do 21 stycznia 2014 roku, od 23 lutego 2015 roku do 12 kwietnia 2015 roku, zasiłku macierzyńskiego za okres od 22 stycznia 2014 roku do 20 stycznia 2015 roku i zasiłku opiekuńczego za okres od 17 kwietnia 2015 roku do 31 maja 2015 roku. Decyzję oparł o złożone przez płatnika składek K. J. (2) dokumenty, w tym faktury.

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2015 roku Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi w sprawie VIII U 882/14, rozpoznając odwołanie od decyzji z dnia 9 stycznia 2014 roku zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że K. J. (1) podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, K. J. (2) od dnia 5 czerwca 2013 roku. Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na złożonych dokumentach oraz zeznaniach licznych świadków oraz odwołującej się i zainteresowanego. Powyższy wyrok stał się prawomocny od dnia 21 lipca 2015 roku.

W dniu 8 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał wypłaty zasiłku chorobowego za okres od 8 października 2013 roku do 21 stycznia 2014 roku, od 23 lutego 2015 roku do 12 kwietnia 2015 roku, zasiłku macierzyńskiego za okres od 22 stycznia 2014 roku do 20 stycznia 2015 roku i zasiłku opiekuńczego za okres od 17 kwietnia 2015 roku do 31 maja 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 sierpnia 2015 roku do dnia wypłaty. W dniu 22 czerwca 2015 roku wpłynęło do ZUS zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy wystawione na okres od 15 czerwca 2015 roku do 22 czerwca 2015 roku, w dniu 29 czerwca 2015 roku wystawione na okres 27 czerwca 2015 roku do 30 czerwca 2015 roku, a w dniu 7 sierpnia 2015 roku wystawione na okres od 30 lipca 2015 roku do 7 sierpnia 2015 roku.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Sąd podniósł, iż zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego (art. 6 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa - t.j. Dz.U. z 2014r. poz.159). Zgodnie z art. 29. 1 ww. ustawy, zasiłek macierzyński przysługuje ubezpieczonej, która w okresie ubezpieczenia chorobowego albo w okresie urlopu wychowawczego urodziła dziecko. Natomiast zasiłek opiekuńczy przysługuje ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki m.in. nad dzieckiem (art.32 ustawy).

Zdaniem Sądu Rejonowego w rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, iż pierwotnie wnioskodawczyni odmówiono prawa do zasiłków za sporne okresy z uwagi na ustalenie, iż nie podlega ona ubezpieczeniom społecznym. Wydanie decyzji przyznającej prawo do spornych zasiłków było skutkiem wydania przez Sąd Okręgowy wyroku ustalającego, iż wnioskodawczyni podlega ubezpieczeniom społecznym. W dniu 8 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał wypłaty zasiłku chorobowego za okres od 8 października 2013 roku do 21 stycznia 2014 roku, od 23 lutego 2015 roku do 12 kwietnia 2015 roku, zasiłku macierzyńskiego za okres od 22 stycznia 2014 roku do 20 stycznia 2015 roku i zasiłku opiekuńczego za okres od 17 kwietnia 2015 roku do 31 maja 2015 roku. Przy czym wypłat tych dokonał wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 20 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty. Orzeczenie Sądu Okręgowego z dnia 3 czerwca 2015 roku stało się prawomocne w dniu 21 lipca 2015 roku.

Zgodnie z art. 64 ust.1 cytowanej ustawy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłaca zasiłek chorobowy bieżąco po stwierdzeniu uprawnień. Zasiłek wypłaca się nie później jednak niż w ciągu 30 dni od daty złożenia dokumentów niezbędnych do stwierdzenia uprawnień do zasiłków. Jeżeli płatnik składek nie wypłacił zasiłku w terminie, o którym mowa w ust.1, jest on obowiązany do wypłaty odsetek od tego zasiłku w wysokości i na zasadach określonych w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych (art.64 ust.2 cytowanej ustawy).

Jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności (art.85 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych Dz.U. nr 137 poz.887). Przesłanką powstania obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek jest opóźnienie tego organu w ustaleniu prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego lub wypłaty tego świadczenia. W przedmiotowej sprawie miała miejsce właśnie taka sytuacja - ZUS nie wypłacił wnioskodawczyni świadczeń, pomimo istnienia przesłanek do ich wypłaty.

Zgodnie jednak z art. 85 ust. 1 zdanie ostatnie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych prawo do odsetek nie dotyczy przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W rozpatrywanej sprawie zaistniały okoliczności, które wyłączają odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Przyczyną odmowy przyznania prawa do spornych zasiłków była uprzednia decyzja o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym. Przy czym wszystkie niezbędne okoliczności faktyczne, uzasadniające nabycie prawa nie zostały ustalone w postępowaniu przed organem rentowym. Dopiero postępowanie przed Sądem Okręgowym, w tym między innymi zeznania licznych świadków wykazały, iż wnioskodawczyni podlega ubezpieczeniom społecznym jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą działalność gospodarczą i zgłoszenie wnioskodawczyni do ubezpieczeń przez jej męża nie miało na celu obejścia ustawy o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego. Nie można więc w takiej sytuacji uznać, że ZUS w sposób zawiniony nie wypłacił świadczeń.

W tej sytuacji Sąd I instancji stwierdził, że nie można uznać, iż organ rentowy obowiązany jest do wypłaty odsetek za okres żądany przez wnioskodawczynię.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd uznając odwołanie za całkowicie niezasadne orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pełnomocnik wnioskodawczyni. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. polegające na dokonaniu błędnych ustaleń faktycznych poprzez przyjęcie, wbrew treści zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci: akt organu rentowego, akt postępowania sądowego toczącego się przed Sądem Okręgowym w Łodzi za sygn. akt VIII U 8S2/14:

- że organ nie ponosi odpowiedzialności/ winy za niewypłacenie skarżącej w terminie świadczeń - zasiłku chorobowego i macierzyńskiego, podczas gdy apelująca nie została wezwana przez organ do udziału na etapie postępowania przez ZUS, nie była poinformowana o możliwości zapoznania się z aktami sprawy i zgłaszania dowodów, na poparcie swoich twierdzeń, że podlegała ubezpieczeniu społecznemu, jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą działalność gospodarczą i zgłoszenie skarżącej do ubezpieczenia przez jej męża nie miało na celu obejścia ustawy o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego;

- że opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn, niezależnych od organu, w skutek czego organ nie jest odpowiedzialny za zapłatę odsetek za opóźnienie.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o zmianę wyroku, poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i zasądzenie od organu na rzecz skarżącej należnych odsetek oraz o zasądzenie od organu na rzecz skarżącej kosztów zastępstwa w postępowaniu przed Sądem I i II instancji, według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

W myśl art. 64 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) płatnicy składek, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1, wypłacają zasiłki w terminach przyjętych dla wypłaty wynagrodzeń lub dochodów, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych bieżąco po stwierdzeniu uprawnień. Zasiłki te wypłaca się nie później jednak niż w ciągu 30 dni od daty złożenia dokumentów niezbędnych do stwierdzenia uprawnień do zasiłków. Przepis ten ma odpowiednie zastosowanie do wypłaty zasiłku macierzyńskiego i opiekuńczego na mocy art. 29 ust 1 i art. 32 ustawy zasiłkowej.

Stosownie do brzmienia art. 64 ust 2 ustawy jeżeli płatnik składek nie wypłacił zasiłku w terminie, o którym mowa w ust. 1, jest on obowiązany do wypłaty odsetek od tego zasiłku w wysokości i na zasadach określonych w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2015 poz. 121 ze zm.), jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia, w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Przesłanką powstania obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek jest więc opóźnienie tego organu w ustaleniu prawa do świadczenia pieniężnego lub wypłaty tego świadczenia (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011 r. II UK 22/11).

Błędy organu rentowego, rodzące jego odpowiedzialność w postaci zapłaty odsetek można zakwalifikować jako błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa jest popełniany wówczas, gdy na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego oraz po ustaleniu niezbędnych okoliczności organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, ponieważ błędnie dokonuje interpretacji obowiązujących regulacji, w przedmiotowym stanie faktycznym. W takiej sytuacji sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. Jeżeli zatem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania

prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu, liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję, uwzględniającą wniosek. Bardziej złożoną jest prawna kwalifikacja błędu w ustaleniach faktycznych, jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja, iż przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu. Aby stwierdzić w takiej sytuacji, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za to opóźnienie, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin organ rentowy nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia z uwzględnieniem jednakże tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności, konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 maja 2014 r. III AUa 2071/13 LEX nr 1483723).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy skarżąca wywodzi, iż organ rentowy - w ramach swych kompetencji – mógł doprowadzić do wyjaśnienia wszystkich niezbędnych okoliczności pozwalających na wydanie prawidłowej decyzji. Apelujący zwrócił uwagę, że wnioskodawczyni nie została wezwana przez organ rentowy do udziału w postępowaniu administracyjnym prowadzonym przez ZUS, nie była poinformowana o możliwości zapoznania się z aktami sprawy i zgłaszania dowodów, jak choćby z zeznań świadków, na poparcie swoich twierdzeń. W tej sytuacji, zdaniem odwołującego bezsprzecznie bowiem, już na etapie postępowania administracyjnego organ rentowy mógł przeprowadzić pełne i rzetelne postępowanie wyjaśniające, które pozwoliłoby na właściwą ocenę sytuacji prawnej wnioskodawczyni, z tych też względów żądanie zasądzenia odsetek w przedmiotowej sprawie jest uzasadnione.

Nie ma wątpliwości, że kluczową kwestią dla rozpoznania, czy odwołującej przysługuje prawo do odsetek od zasiłku chorobowego, macierzyńskiego i opiekuńczego będzie ustalenie, czy nie zachodzi przesłanka z art. 85 ust 1 zd. 2 u.s.u.s., czyli przypadek, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które ZUS nie ponosi odpowiedzialności. Niewątpliwie będzie tu chodziło np. o ujawnienie się w toku postępowania sądowego, wywołanego odwołaniem od decyzji ZUS, nowych okoliczności, które organowi rentowemu nie były znane w dniu wydawania decyzji odmawiającej prawa do świadczenia. W takiej bowiem sytuacji nie sposób wymagać od organu rentowego, aby wydał odpowiednią decyzję, nie mając pełnej wiedzy o stanie faktycznym leżącym u podstaw orzeczenia w przedmiocie danego świadczenia. Jednocześnie jednak należy z całą mocą podkreślić, iż takie ujawnienie się nowego materiału dowodowego, czy nowych okoliczności sprawy musi być poza odpowiedzialnością ZUS, a więc jednocześnie nie sposób przyznać, iż ZUS nie będzie ponosił odpowiedzialności za ujawnienie się nowych okoliczności w sytuacji, gdy miał on wszelkie możliwości do przeprowadzenia postępowania, które te okoliczności by ujawniło. Pogląd taki znalazł również uznanie w orzecznictwie - Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 kwietnia 2009 r., sygn. akt I UK 345/08 wskazał, że " organ rentowy nie ma obowiązku wypłaty odsetek od świadczenia rentowego przyznanego w terminie 30 dni od wpływu prawomocnego wyroku sądu, zmieniającego uprzednią decyzję tego organu odmawiającą prawa do renty, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym uzasadnione było ustaleniami, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na ograniczenia dowodowe, obowiązujące w postępowaniu przed tym organem".

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy ustalić, czy materiał dowodowy leżący u podstaw wydania wyroku zmieniającego decyzję z dnia 9 stycznia 2013 roku w przedmiocie ustalenia podlegania ubezpieczeniu społecznemu przez K. J. (1) był lub mógł być znany organowi rentowemu. Jak wynika z analizy akt sprawy VIII U 882/14, w toku postępowania Sąd dopuścił dowód z przesłuchania kilkunastu świadków, który to dowód nie był przedmiotem rozpatrywania w toku postępowania przed organem rentowym. Dowód z zeznań świadków został zgłoszony przez odwołującą na etapie postępowania sądowego, wywołanego wniesieniem odwołania od decyzji z dnia 9 stycznia 2013 roku. Zeznania te, na etapie postępowania sądowego pozwoliły na dokonanie ustaleń zakresu obowiązków K. J. (1), faktycznie wykonywanych zadań, czasu pracy, osiąganego wynagrodzenia, co do których to elementów wątpliwości były właśnie przyczyną wydania zaskarżonej decyzji o odmowie objęcia K. J. (1) ubezpieczeniem społecznym. Warto w tym miejscu przytoczyć obszerny fragment uzasadnienia wyroku Sądu

Najwyższego z dnia 7 października 2004 r., sygn. akt II UK 485/03, gdzie Sąd wskazał, że: "dopiero w postępowaniu sądowym, w związku z odwołaniem ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej przyznania prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, ubezpieczona zgłosiła dowód ze świadków, a przeprowadzenie przez sąd dowodu z ich zeznań doprowadziło do ostatecznego wyjaśnienia wątpliwości co do fikcyjnego charakteru zatrudnienia ubezpieczonej i zmiany zaskarżonej decyzji organu rentowego. Istotne jest w tym kontekście zwłaszcza ustalenie Sądu drugiej instancji, że wbrew twierdzeniom odwołującej, zawartym w apelacji, ZUS nie dysponował dowodami w postaci zeznań świadków - odwołująca wnioski o przeprowadzenie takich właśnie dowodów zgłosiła dopiero w odwołaniu od decyzji ZUS". Jak widać w rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy sprawie, pojawiło się podobne zagadnienie jak w sprawie niniejszej, tj. przeprowadzenie przed sądem dowodu z zeznań świadków, niezgłoszonego na etapie rozpoznawania sprawy przez ZUS, zaś zeznania tych świadków pozwoliły na dokonanie ustaleń podważających zasadność decyzji. W analogicznej więc, jak niniejsza, sprawie Sąd Najwyższy orzekł o zaistnieniu przesłanki z art. 85 ust 1 zd. 2 u.s.u.s., czyli o zaistnieniu okoliczności, za które ZUS nie ponosi odpowiedzialności.

W ocenie Sądu również i w niniejszej sprawie należy uznać, iż wyjaśnienie okoliczności związanych objęciem K. J. (1) ubezpieczeniem społecznym, było możliwe po dopuszczeniu i przeprowadzeniu dowodów z zeznań świadków, którzy to świadkowie nie byli wnioskowani przez ubezpieczonego na etapie postępowania przed organem rentowym. Warto bowiem zauważyć, że zgodnie z art. 80 pkt 1 u.s.u.s. ubezpieczony jest obowiązany do przedstawiania stanów faktycznych, mających wpływ na prawo lub wysokość świadczeń, co należy rozumieć jako obowiązek przedstawienia również środków dowodowych, które miałyby potwierdzać jego twierdzenia. Jednocześnie wskazać należy, że strona nie była pozbawiona możliwości udziału w postępowaniu administracyjnym prowadzonym przed organem rentowym. Dlatego też nie mogą ostać się obecnie podnoszone twierdzenia apelacji o braku pouczenia ze strony organu rentowego o możliwości zgłaszania dowodów. Podobnie należy ocenić zarzut braku informacji o możliwości zapoznania się z aktami. Wbrew twierdzeniom skarżącej, strona zdawała sobie sprawę, że postępowanie administracyjne jest prowadzone, skoro dokumentacja dotycząca zatrudnienia czy leczenia została organowi rentowemu przedłożona. A co za tym idzie, nie było przeszkód aby z aktami tego postępowania się zapoznać.

Wobec tego Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie spełniona jest przesłanka z art. 85 ust 1 zd. 2 u.s.u.s., a tym samym nie sposób uznać, iż odwołującej należy się prawo do odsetek, bowiem zmiana decyzji o odmowie objęcia K. J. (1) ubezpieczeniem społecznym wynikała z ustaleń poczynionych na podstawie środków dowodowych, które nie były podnoszone w toku postępowania przed organem rentowym.

Reasumując, apelacyjne zarzuty naruszenia prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. okazały się całkowicie nietrafne. Na gruncie rozpatrywanego przypadku nie sposób uznać, jak chce tego apelujący, że organ rentowy miał możliwość poczynienia niezbędnych ustaleń już na etapie postępowania administracyjnego i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji, a co za tym idzie, iż zaistniałe opóźnienie w wypłacie świadczeń jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialności.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację skarżącego jako bezzasadną.

Przewodniczący Sędziowie

E.W.